

Буря і лють. Книга 1

КУПИТИ

Її дар може знищити або врятувати світ

- Трилогія «Провісник» є спінофом серії «Темні елементи»

Вісімнадцятирічна Триніті Мерроу через свій надзвичайний дар стає мішенню для демонів. Переховуючись у віддаленому притулку, який захищають хранителі, вона намагається не привертати уваги тих, хто прагне використати її здібності для власних цілей.

Однак, коли хранителі з іншого клану приносять тривожні новини про нову загрозу, відносно безпечний світ Триніті починає руйнуватися. Серед новоприбулих є загадковий Зейн, чий нестерпний характер дратує дівчину і водночас привертає її інтерес.

Триніті опиняється перед складним вибором: чи може вона довіритися Зейну, який має власні секрети? І чи здатна знайти в собі сили, щоб об'єднатися з ним і протистояти темряві, яка наближається?

Розділ перший

— Просто поцілунок?

Я відвела погляд від екрана телевізора та подивилась на Клея Армстронга, відчуючи, як збудження струменить моїми венами. Мені знадобилося кілька хвилин, щоб сфокусувати свій зір і з'єднати воєдино перед собою обличчя Клея.

Він був усього на кілька місяців старший за мене, неймовірно милий, зі світло-каштановим волоссям, яке завжди спадало йому на чоло й просто благало мене провести крізь нього пальцями.

Знову ж таки, я ніколи не бачила негарного хранителя, хоч навіть мені не притаманна ментальна гімнастика, де я порівнювала б їхній вигляд у людській та хранительській подобах.

Клей сидів поруч зі мною на дивані у вітальні його батьків. Ми залишились самі, і я не могла збагнути, що ж такого я зробила у своєму житті, щоб заслужити сидіти тут поруч із ним, торкаючись стегнами. Як і всі хранителі, він був значно вищим за мене, а мій зріст — метр сімдесят шість, і ніхто не скаже, що я невисока дівчина.

Клей завжди ставився до мене приязніше, ніж інші хранителі, навіть дещо грайливо, і мені це було до вподоби — від нього я отримувала те ставлення, яке помічала між іншими, але якого ніколи сама не мала. Ніхто із компанії хранителів, окрім моєї подруги Джади та, звісно ж, Міші, не звертав на мене особливої уваги, а тим паче не прагнув мене поцілувати.

Але Клей завжди був милим, робив мені компліменти навіть тоді, коли я знала, що маю відверто кепський вигляд, та протягом останніх тижнів він постійно вишукував мене. І мені це подобалося.

І в цьому, збіса, не було нічого поганого.

Отож, коли він підійшов до мене біля Прірви (насправді це було величезне вогнище, де молодші хранителі зависали ввечері) й запитав, чи не хочу я піти до нього подивитися якийсь фільм, я довго не роздумувала.

А зараз Клей хотів мене поцілувати.

І я цього хотіла.

— Триніті? — сказав він, і я здригнулася, побачивши, що його пальці раптово опинилися біля мого обличчя.

Він спіймав пасмо мого волосся, що спало на щоку, та заправив його мені за вухо. Його рука сповільнилась.

— Ти знову робиш це.

— Роблю що?

— Тікаєш від мене, — сказав він. Я ж тікала, і доволі часто. — Де ти літаєш?

Я усміхнулася.

— Ніде. Я тут.

Очі хранителя, яскраво-блакитні, зазирнули в мої.

— Добре.

Я усміхнулася ще ширше.

— Просто поцілунок? — повторив він.

Мій запал злетів іще на одну сходинку, і я повільно видихнула.

— Просто поцілунок.

Він усміхнувся та схилив голову так, що наші губи опинилися поруч. Мої вуста привідкрилися в очікуванні. Мене вже колись цілували. Один раз.

Що ж, якщо чесно, то я була ініціаторкою поцілунку.

У шістнадцять років я поцілувала Мішу, а він відповів мені взаємністю. А потім нам обом стало дуже ніяково, бо він був мені як брат, і це точно було не те, чого ми хотіли б.

До того ж ми не мали цього робити через те, ким був Міша.

І через те, ким була я.

Вуста Клея торкнулися моїх, вони були теплі й... сухі.

Я здивувалась.

Я думала, вони будуть, не знаю, більш вологі. Але все було... мило, особливо коли додалося пристрасті та його губи привідкрили мої, а далі ще більше. Його вуста почали цілувати мене, і я відповіла своїм поцілунком.

Я не хотіла зупиняти його, коли рука з моєї потилиці спустилася по спині аж до стегна.

Цей жест також був приємним, і коли він сповільнився, я підіграла йому, поклавши свої руки йому на плечі.

Клей нависнув наді мною, зіпершися на руку, щоб не задавити мене своєю вагою.

Температура тіла хранителів вища за людську, вища за мою, — але Клей здавався навіть іще гарячішим, ніби він ось-ось спалахне.

І я... я відчула себе ніби... розігрітою.

Ми цілувалися й цілувалися, і ті поцілунки більше не були сухими. Мені подобалося, як нижня частина його тіла сперлася на мене, як вона рухалася у ритм зі мною, цей загадковий темп — здавалося, що він повинен бути, що він може бути ще швидшим — якщо я цього захочу.

І це було... мило.

Мило як і тоді, коли він тримав мою руку дорогою до себе додому. І так мило, як та запалена ним свічка, що пахла кавуновим лимонадом, — у цьому було щось романтичне. Як і в тому, як його долоня відкрилася і стислася у мене на стегні.

Я відчула, як по моєму тілу розлилося тепло і задоволення, — це не про зривання одягу і збудження — але це було... Це було таки мило.

А тоді рука Клея вже залізла мені під футболку і піднялася вище, на груди.

Стривай.

Я потягнулася вниз і схопила його за руку. Тоді відсторонилася й припинила цілуватись.

— Гей.

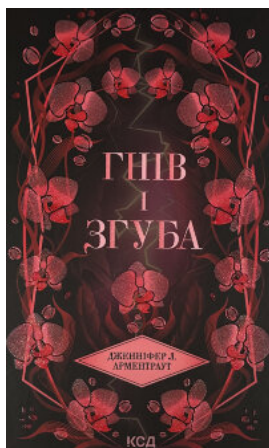
— Що? — його очі лишалися заплющеними, рука досі була на грудях, а стегна досі рухалися.

— Я ж сказала, просто поцілунок, — нагадала я йому і потягнула за руку. — А це вже більше, ніж просто поцілунок.

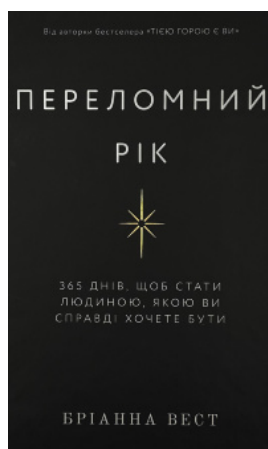
— Тобі не подобається?

А мені не подобалося? Мені перестало подобатися, ключове слово тут перестало.

Рекомендована література



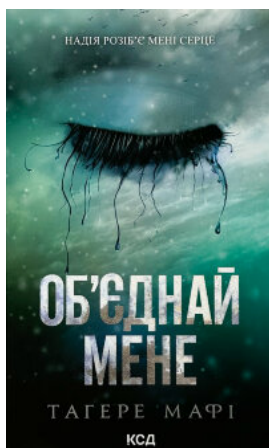
Гнів і згуба. Книга 2



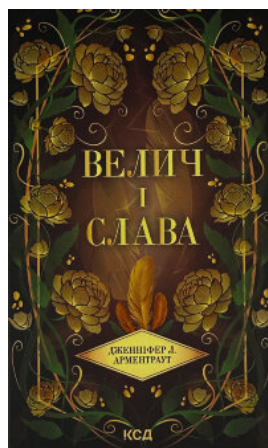
Переломний рік. 365 днів, щоб стати людиною, якою ви справді хочете бути



Завдяки чесноті я падаю. Частина 3



Об'єднай мене. Новели. Книги 1.5 та 2.5



Велич і слава. Книга 3



Тією горою є ви. Як перетворити самосаботаж на самовдосконалення

Перейти до категорії
Фентезі



КУПИТИ